

enfelte andre Spørgsmaal, saaledes at der kan komme en anden Forstaaelse tilstede. At det er gaaet langsomt med denne Fiskerisag, indbrømmede jo den ærede Minister; det er jo ikke ham personlig, der er Skyld deri; men en Minister maa høre ogsaa for Forgængeres Synder, forsaavidt saadanne ere tilstede. Jeg siger altsaa, at det er indbrømmet af den ærede Minister, at det er gaaet langsomt med denne Fiskerisag; men han undskyldte sig med, at de vedkommende Mænd i Kommissionen jo havde meget Andet at tage vare, og at man ikke kunde forlange nogen særegen Virksomhed af dem. Efter min Mening skulde man, da det var fornødent at nedsette en Kommission, have givet Formanden for den en Hjælp til sin Embedsførelse, saaledes at han kunde have ført Sagen frem med noget større Hurtighed; men nu er det paa tredie Aar, siden man fandt paa at nedsette denne Kommission; nu foreligger der snart en Betænkning, det tyder Skrivelsen paa; der vil i Løbet af kort Tid komme til at foreligge baade en Betænkning og et Forslag, og det er jo mulig, at Ministeren har faaet dem i disse Dage. Ministerens Skrivelse siger, at han ikke finder dem egnede til at meddeles Rigsdagen, førend Administrationen har taget sin Beslutning, og at der ikke vil blive forelagt nogen Fiskerilov i denne Samling; det betyder paa andet Dansk, at nu har man paa tredie Aar forhandlet Sagen ved Hjælp af en Kommission, og naar saa det ærede Fiskeriministerium, som er vort Indenrigsministerium, langt om længe modtager Forslag og Betænkning fra Kommissionen, saa lukker det sig inde med sine tekniske Konsulenter — thi vi vide jo, at Ministeren holder tekniske Konsulenter, selv er han ikke sagkyndig — i en ubestemmelig Tid for at overveie dette Forslag og denne Betænkning, og saaledes gaar det mindst 3 a 4 Aar, siden man hørte Tale om, at denne Kommission skulde nedsettes (Afbrudelse); jo, det vil ialtfald blive 4 Aar til næste Vinter, naar man regner fra Samlingen 1871—72, og i disse 4 Aar har man, med eller uden Grund, paa mange Punkter i Landet følt en levende Trang til en Afgjørelse af mangfoldige Stridsspørgsmaal mellem Fiskerne indbyrdes af personlige Hensyn og for selve Fiskeriets Fremme i Almindelighed. Det er en Fremgangsmaade, som et Fiskeriministerium ikke kan forsvare; og jeg siger, at det ærede Ministerium maa kjende lidet til disse Forhold, der her skulle varetages, ligesaavel i Nordsjøen som i Kattegattet og navnlig i vore Indsjøer, naar det ikke maatte vide, at vi meget snart bør erfare, om der er Midler til at fremme Fiskeriet, og om der er Midler, ved hvilke man kan forhindre de Odelæggelser af Ynglen, som paa visse Strækninger af Indsjøerne, efter hvad der paaftaas af flere Sagkyndige, kommer tilstede ved den Fiskerimaade, som de nuværende Politimestre ikke have noget Middel til at forhindre. Denne Sag er af en

meget alvorlig Betskaffenhed, men det er et Spørgsmaal, der stiller sig som flere andre; Ministeriet lukker sig inde med sine Sager og forhandler dem i Aaringer, men selv synes det ikke nøiere at betragte, hvad Betydning det har at fremme Sagerne med tilbørlig Hurtighed. Den ærede Ministers Udtryk om, at han ikke kan forandre Kommunens Tilskud til Statens, skal jeg ikke nærmere indlade mig paa; det er Statens Tilskud. Rjøbenhavns Kommune har faaet indleveret 150,000 Rd. ved en Kontrakt, for deraf at betale en billig Rente, efter Ministerens Opfattelse under den almindelige Rente, 4 pCt., det er 6,000 Rd. til Opfostringshuset. Det Tilskud, Opfostringshuset faar, faar det af Statens Penge; thi Staten har som sagt leveret Kommunen 150,000 Rd. mod Rente paa en for Kommunen billig Maade. Smidertid, det er en Sag, som ikke længere kan bortvisses. Enten det ene eller det andet Udtryk bliver staaende, bliver den historiske Sandhed lige klar og kan finde sin Overveielse, naar dette Spørgsmaal kommer til en almindelig Overveielse, hvad Ministeren jo ikke har Noget at indvende imod. Det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Ansjær) talte med Hensyn til Betænkningens Nr. 52 om Lødentjerne til at gribe ind paa Administrationens Omraade og forskjellige Spørgsmaal vedkommende Finantslovens Behandling. Det fremkom imidlertid ikke paa en saadan Maade, at jeg finder Anledning til her at komme dybere ind paa dette Spørgsmaal. Jeg skal blot sige, at dersom der er noget Sted, hvor man skal have Tilsyn med Administrationens Udøvelse eller dens Anvendelse af Statens Midler i Statshusholdningen paa de forskjellige Punkter og med Administrationens Forhold til Befolkningen gennem de Bevillinger, der aarlig gives, maa det aabenbart være ved Behandlingen af Finantsloven. (Ansjær: Statsrevisionen!). Jo, Statsrevisionen! Man under saa meget at komme 2—3 Aar bagefter, for at den stielblikkelige Situation mulig kan være helt forandret og Sagen have tabt sin egentlige og virkelige Interesse og være bleven noget gammelt og forglemt, Noget, som er fket for Aaringer tilbage. Det lykkes ikke det ærede Medlem — det er min fulde Overbevisning — at overlade Behandlingen af Finantsloven til Statsrevisionen, der kommer 2—3 Aar efter, thi det vilde blive den faktiske Følge af det ærede Medlems Theori. I Sammenligning med andre Meddelelser fra Administrationens Omraade er Finantsudvalgets Betænkning ingenslunde af noget særdeles stort Omfang; men man glemmer, hvad det ærede Medlem jo alt for vel veed, at Finantsudvalgets Betænkning er ikke skrevet for Udvalgets Skyld, heller ikke alene for Thingets Skyld, men ogsaa af Hensyn til Statsrevisionen. Naar man har været nødt til at forlange Dplysninger, er det dog naturligt, at man for at besfri Statsrevisionen for senere at forlange de samme Dplysninger, meddelelser dem i Betænkningen. Selv